

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. P.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2015, č. j. MV-142482-3/SO-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 30. 3. 2015 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále také „napadené rozhodnutí“), které řešilo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I.

stupně“) ze dne 3. 9. 2014, č. j. OAM-852-9/ZR-2013. Správní orgán I. stupně zrušil žalobkyni platnost povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a dle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí. Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobkyně do žádosti o trvalý pobyt doložila doklad o zajištěném ubytování na adrese K. 9, B., který neodpovídal skutečnosti, resp. tato adresa sloužila pouze k získání povolení k trvalému pobytu.

Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

Podle žalobkyně správní orgán I. stupně ani žalovaná nezjišťovaly, zda se obecné vyjádření Z. V. ze dne 7. 3. 2013 týkalo také žalobkyně. Dále bylo v žalobě uvedeno, že jelikož byly skutečnosti získané z výše uvedeného vyjádření v rozporu s informacemi získanými svědeckou výpovědí Z. V. ze dne 15. 9. 2010, měl být proveden další výslech za účelem vysvětlení rozporů, bez takového postupu podle žalobkyně nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Jelikož nebyly tyto rozpory správními orgány zdůvodněny a výpověď Z. V. ze dne 15. 9. 2010 byla shledána účelovou, způsobil takový postup nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Další žalobní námitka spočívala v přesvědčení žalobkyně, že žalovaná a stejně tak správní orgán I. stupně se dopustili nesprávného právního posouzení stran účelnosti doložení dokladu o zajištěném ubytování na území podle § 70 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z předmětného ustanovení je dovozováno, že tento doklad musí prokazovat ubytování, kde se bude cizinec rovněž fakticky nacházet.

Žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalované

Podle žalované byl důvod rozpornosti jednotlivých výpovědí pana Z. V. zjevný. Jeho výdělečná činnost měla spočívat v tom, že za úplatu vystavoval doklady o zajištění ubytování cizincům, kteří v jím spravované nemovitosti nikdy nebydleli, ale potřebovali takový doklad pro řízení ohledně pobytových oprávnění. První výpověď Z. V. ze dne 15. 9. 2010, proběhla v době, kdy bylo jeho „podnikání na vzestupu“. Proto při výslechu odpovídal tak, že žalobkyně na předmětné adrese skutečně bydlí. V opačném případě by jí nebylo uděleno povolení k trvalému pobytu, a pan Z. V. by neobdržel slíbené peníze. Druhá

výpověď, resp. vyjádření, se uskutečnilo dne 7. 3. 2013, kdy se pan Z. V. ke všemu přiznal, přičemž výslovně uvedl, že žádní cizinci na dané adrese nikdy nebydleli. To, že ani žalobkyně na dané adrese nikdy nebydlela, je evidentní. Ani sama žalobkyně toto nikdy nepopírala. O zjištěném skutkovém stavu není sporu. Dokonce je zřejmé i to, že žalobkyně o této „nedokonalosti“ dokladu věděla. Ubytovatel totiž jasně vypověděl, že na to, že v ubytovně ve skutečnosti nikdy bydlet nebudou, cizince výslovně upozorňoval.

K dokladu o ubytování žalovaná uvedla, že jím má být zajištěno, že cizinec má kde bydlet a že existuje adresa, na níž bude zastižena a na níž bude odebírat poštu. Lpění na tom, aby se cizinec na hlášené adrese skutečně vyskytoval, je navíc poměrně oprávněné. Cizinci totiž statisticky více páchají trestnou činností a kvůli problémům s integrací, a tedy i problémům s hledáním zaměstnání, poměrně často neplní své finanční závazky. Ministerstvo vnitra je tak na denní bázi zahlcováno dotazy orgánů činných v trestním řízení a exekučních úřadů, jež se marně snaží zjistit, kde se cizinec ve skutečnosti nalézá. Přehled o místě, na němž se cizinci nachází, je třeba i pro plnění úkolů Ministerstva vnitra a cizinecké policie při potírání nelegálně pobývajících cizinců, tedy těch, jimž již platnost pobytového oprávnění vypršela, a také těch, jimž bylo uděleno vyhoštění. Všechny tyto situace, kdy je třeba vědět, kde lze cizince dohledat, přitom nejsou nijak vzácné. Zákonodárce k požadování dokladu o ubytování vedly poměrně racionální důvody a ze stejného důvodu chtěl zamezit situacím, kdy je činností cizinců zabraňováno jím zamýšlenému účinku, jakého chtěl svou právní normou docílit. Za nežádoucí jistě shledával i obecnou nepřipustnost toho, aby cizinci při jednání s úřady poskytovali falešné doklady či skutečnosti neodpovídající realitě. Proto existuje skutková podstata obsažená v ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Doklad o zajištění ubytování je náležitostí podstatnou pro posouzení žádosti, neboť jeho doložení je povinnou přílohou žádosti podle ust. § 70 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Argumentace obsažená v žalobě proto příliš nedává smysl. Při přijetí závěru obsaženého v žalobě by bylo vyžadování dokladu o ubytování pouze formálním požadavkem, bez jakéhokoliv reálného účinku, a předmětné ustanovení by se tudíž stalo obsoletním. Žalovaná rovněž dodala, že všechna dotčená ustanovení jsou formulována jasně, bez vnitřních rozporů, a nepřipouští alternativní výklad.

Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 in fine zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila, že s takovým projednáním věci nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a žalovaná vyjádřila souhlas s takovým projednáním.

Podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (ex offo) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

V této souvislosti žalobkyně namítala, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nevypořádala s vyhodnocením výpovědi Z. V. ze dne 15. 9. 2010 jako výpovědi účelové, resp. nezdůvodnila rozpory této výpovědi se skutečnostmi získanými v roce 2013 od téže osoby. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaná v rozhodnutí vypořádala se všemi žalobkyní uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedla, jaké skutečnosti vzala při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčila, jakými úvahami byla ve svém rozhodování vedena, o které důkazy opřela svá skutková zjištění a které důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Ve vztahu k předmětné námitce je nutno zdůraznit, že napadené rozhodnutí žalované zamítlo blanketní odvolání žalobkyně (které nebylo přes kvalifikovanou výzvu prvostupňového správního orgánu ze dne 19. 9. 2014 žalobkyní doplněno – ve výzvě byla žalobkyně poučena, aby mj. uvedla, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení), přičemž prvostupňové správní rozhodnutí tvoří s žalobou napadeným rozhodnutím žalované jeden celek. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadená rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádají. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná stručně popsala dosavadní průběh řízení, uvedla, že bylo podáno blanketní odvolání a ve třetí části odůvodnění uvedla mimo jiné následující: „Po přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska zákonnosti Komise dospěla k závěru, že odvolání proti tomuto rozhodnutí není důvodné. Celé řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu probíhalo dle zásad obsažených v ust. § 2 až 8 správního řádu, v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu byla odvolatelka o zahájení řízení řádně informována, stejně tak byla v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu zpravena o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto

se vyjádřit. V daném případě byla splněna podmínka vyplývající z ust. § 37 odst. 3 správního řádu, neboť zmocněný zástupce odvolatelky byl vyzván k odstranění vad svého podání, tedy k odůvodnění odvolání, a to výzvou ze dne 19. 9. 2014, č. j. OAM-852-11/ZR-2013, jež mu byla doručena dne 20. 9. 2014. Přesto do dnešního dne nebylo doplnění odvolání doručeno.“

V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je pak mj. uvedeno, že dne 7. 3. 2013 byl podle ust. § 18 odst. 1 správního řádu sepsán u Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend protokol o vyjádření p. Z. V. jako poskytovatele ubytování na adrese K. 9/575, B. Jmenovaný do protokolu uvedl, že ubytování na předmětné adrese poskytuje od 11. 8. 2008 na základě plné moci od manželky, domovní knihu vedl od počátku poskytování ubytování. Cizinci za ubytování neplatili, neboť na uvedené adrese nikdy nebydleli, platili pouze částku za ověření podpisu, za kolkovou známku a jednorázově částku, která byla stanovena ve smlouvě nebo na potvrzení o zajištění ubytování. Souhlas se zajištěním ubytování cizincům poskytoval na dobu určitou, většinou po dobu, kterou potřebovali k udělení víza a také někomu na dobu neurčitou. Každého cizince upozornil, že jim bude pouze přebírat poštu, věděli, že u něj nikdy bydlet nebudou a také nikomu nedával klíče od bytu. Z odůvodnění prvostupňového správního orgánu dále vyplývá, že na základě tohoto podnětu bylo dne 25. 4. 2013 zahájeno správní řízení z moci úřední o zrušení povolení k trvalému pobytu na území ČR žalobkyni. Tato podala dne 13. 9. 2010 žádost o povolení k trvalému pobytu, přičemž v žádosti uvedla jako adresu místa bydliště na území České republiky: K. 9, B. K žádosti jako doklad o zajištění ubytování doložila žalobkyně smlouvu o poskytnutí ubytování na uvedené adrese, která byla uzavřena dne 1. 9. 2010, jako poskytovatel ubytování je uveden Z. V., který měl podle tohoto potvrzení poskytnout žalobkyni ubytování od 1. 9. 2010 na dobu neurčitou. Dne 15. 9. 2010 byl proveden v rámci řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu důkaz svědeckou výpovědí p. Z. V., který na dotaz, zda žalobkyně v nemovitosti na ul. K. 575/9 v B. bydlí, odpověděl otázkou „Co je to bydlí?“, přičemž správní orgán ujasnil, že to znamená, že se na uvedené adrese zdržuje, má tam své věci. Svědek poté odpověděl „Ano“. Svědek dále uvedl, že žalobkyně tam bydlí od r. 2008, kteří další cizinci na adrese bydlí, neví, nevedl si domovní knihu. Jedná se o byt čtyřpokojový, žalobkyně má platit nájemné včetně služeb ve výši 2 500 Kč. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je dále uvedeno, že p. Z. V. dne 13. 5. 2010 na ICP Brno sdělil, že na adrese K. 9 v B. nebydlí žádný cizinec, přičemž byl svědek požádán o vysvětlení. Svědek uvedl, že v té době neměl jmenovité přehledy a ubytovací knihu, za což dostal pokutu. Učinil opatření a v protokolu dále uvedl, že na výše uvedené adrese se někteří cizinci z předloženého seznamu zdržují a že s ostatními projedná odhlášení tak, aby kapacita odpovídala počtu přihlášených a bydlících osob, a to v termínu od září do listopadu 2010. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je dále uvedeno, že tuto výpověď shledává správní orgán za účelovou, neboť je velmi nepravděpodobné, že by ubytovatel znal pouze žalobkyni, přičemž žádného jiného cizince uvést nemohl. Jeho výpověď je odlišná od podání vysvětlení ze dne 7. 3. 2013. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí jsou dále popsány všechny podstatné skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu, na jejichž základě je dovozeno, že žalobkyně do žádosti o trvalý pobyt doložila doklad o zajištění ubytování na adrese K. 9, B., který neodpovídal skutečnosti, neboť se na této adrese nikdy nezdržovala a zdržovat ani nehodlala. Z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí lze seznat, jakými úvahami byly správní orgány ve své rozhodovací

činnosti vedeny, jakými skutečnostmi se zabývaly a jaké důvody je vedly k vyslovení závěrů obsažených v rozhodnutí.

Pokud jde o konkrétní námitky žalobkyně spočívající v tvrzení, že správní orgán měl opakovaně vyslechnout svědka Z. V. a vyjasnit si rozporu v jeho výpovědích, že jeho prohlášení z r. 2013 je obecné a není zřejmé, jestli se vztahuje k žalobkyni a že správní orgány dostatečně nezdůvodnily, proč se přiklonily k vyjádření svědka Z. V. ze dne 7. 3. 2013, uvádí soud následující.

V ust. § 3 správního řádu je zakotveno, že nevylývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětné řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 19. 4. 2013, č. j. OAM-852-4/ZR-2013, jež si žalobkyně osobně převzala dne 25. 4. 2013 (písemnost byla adresována na K. 451/3, B. – Z.). V citovaném oznámení bylo žalobkyni sděleno, že správní řízení je zahájeno na základě skutečnosti zjištěné správním orgánem z Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení p. Z. V., ubytovatele na adrese K. 575/9, B., který Policii ČR do protokolu uvedl, že cizincům poskytoval pouze potvrzení o ubytování, ale tito cizinci na předmětné adrese nikdy nebydleli a věděli, že zde ani nikdy bydlet nebudou, čímž tedy v případě žádosti žalobkyně o trvalý pobyt vedené pod č.j. OAM-09105/TP-2010 mohlo dojít k předložení náležitostí, tj. dokladu k ubytování, které neodpovídají skutečnosti, příp. mohlo dojít k obcházení zákona s cílem získat trvalý pobyt na území ČR. Žalobkyně v citovaném oznámení byla dále poučena, že má mj. právo uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, nahlížet do spisu, činit si výpisky a má povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení.

Ve správním spise se dále nacházejí písemnosti týkající se žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podané dne 13. 9. 2010, z nichž vyplývá, že žalobkyně pobývá na území České republiky nepřetržitě nejméně od 2. 4. 2004, od 2. 4. 2005 až do současnosti v režimu dlouhodobého pobytu, naposledy za účelem zaměstnání s platností do 31. 3. 2011. K žádosti žalobkyně předložila listinu nadepsanou jako Smlouva o poskytnutí ubytování, z níž vyplývá, že poskytovatel ubytování (Z. V.) jí poskytne od 1. 9. 2010 na dobu neurčitou ubytování na adrese B., K. 9 za měsíční nájem ve výši 2 500 Kč žalobkyni a A. P. V rámci řízení o žádosti žalobkyně byl vyslechnut dne 15. 9. 2010 svědek p. Z. V., který na otázku, zda žalobkyně v nemovitosti v B. na K. ul. 575/9 bydlí, položil otázku „Co je to bydlí?“, přičemž na upřesnění správního orgánu, že pod pojmem bydlí, tento míní, že se žalobkyně na adrese zdržuje a má tam svoje osobní věci, odpověděl „Ano“, a to od r. 2008, přičemž svědek nevěděl, kteří další cizinci v bytě bydlí, neboť si nevedl domovní knihu (jedná se o čtyřpokojový byt). Žalobkyně má platit nájemné 2 500 Kč vč. služeb. Na otázku, zda svědek může vysvětlit, že na ICP Brno dne 13. 5. 2010 uvedl informaci, že na adrese K. 575/9, B. nebydlí žádný cizinec, uvedl, že v té době neměl jmenovité přehledy a ubytovací knihu.

V rámci samotného řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně měly správní orgány dále k dispozici protokol o vyjádření Z. V. jakožto účastníka správního řízení

ve věci správního deliktu ubytovatele podle zákona o pobytu cizinců, sepsaného dne 7. 3. 2013, č.j. KRPB-31792-5/ČJ-2013-060026 u Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, v němž Z. V. mj. uvedl ve vztahu k bytu v B. na adrese K. 9, že mu cizinci za ubytování neplatili, neboť na této adrese nikdy nebydleli, platili mu pouze částku za ověření podpisu, za kolkovou známku a jednorázově částku, která byla stanovena ve smlouvě nebo na potvrzení o zajištěném ubytování. Z. V. poskytoval souhlas se zajištěním ubytování cizincům na dobu určitou, většinou po dobu, kterou potřebovali k udělení víza a také někomu na dobu neurčitou, přičemž každého cizince upozornil, že jim bude pouze přebírat poštu a věděli, že u něj nikdy bydlet nebudou, proto také nikomu z nich nedával klíče od bytu.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně na oznámení o zahájení správního řízení (ač jej převzala) nereagovala, listinou ze dne 21. 5. 2014, č. j. OAM-852-5/ZR-2013 byla předvolána k výsledku (uvedená písemnost byla adresována na adresu jí uvedenou jako adresa ubytování od 19. 5. 2011 – B., K. 451/3, přičemž předmětná zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 22. 5. 2014 a žalobkyně byla vyzvána k jejímu vyzvednutí a bylo jí zanecháno příslušné poučení). Prvostupňový správní orgán nechal prostřednictvím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend prověřit to, zda žalobkyně na adrese B. – Z., K. 451/3 pobývá, přičemž ze zprávy tohoto oddělení policie ze dne 11. 7. 2014, č.j. KRPB-147289-1/ČJ-2014-060026 mj. vyplývá, že žalobkyně má na uvedené adrese označenu schránku, nebylo však možné zjistit, ve kterém bytě a zda vůbec zde žalobkyně bydlí. Žalobkyni bylo dále prvostupňovým správním orgánem zasláno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim (na adresu B., K. 451/3) s tím, že zásilka byla vložena do domovní schránky. Na uvedené vyrozumění nebylo ze strany žalobkyně reagováno, dne 10. 8. 2014 jí bylo oproti podpisu doručeno prvostupňové správní rozhodnutí. Dne 18. 9. 2014 bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno blanketní odvolání žalobkyně s žádostí o umožnění nahlédnout do správního spisu č.j. OAM-852/ZR-2013 a č.j. OAM-9105/TP-2010. Odvolání bylo podáno žalobkyní prostřednictvím zmocněného zástupce. Žalobkyně byla následně vyzvána k odstranění vad odvolání listinou ze dne 19. 9. 2014, č.j. OAM-852-11/ZR-2013, MV-80607-4-OAM-2014, již byla žalobkyně poučena, že v odvolání je třeba uvést, v čem je spatřován rozporu napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo; žalobkyně byla dále listinou ze dne 24. 9. 2014, č. j. MV-80607-5-OAM-2014, OAM-852-12/ZR-2013 vyrozuměna o možnosti nahlédnout do správního spisu dne 2. 10. 2014. Této možnosti žalobkyně prostřednictvím zmocněného zástupce využila. Blanketní odvolání však přes kvalifikovanou výzvu doplněno nebylo.

Dne 25. 2. 2015 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí. Správní orgány přitom dospěly k závěru, že žalobkyní doložený doklad o zajištění ubytování na adrese K. 9, B. v řízení o žádosti o trvalý pobyt neodpovídá skutečnosti, neboť tento sloužil pouze k získání povolení k trvalému pobytu. V předmětném řízení tedy správní orgán především řešil otázku, zda byl žalobkyni trvalý pobyt povolen na základě náležitostí (řečeno terminologií ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců), v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Správní orgány měly k dispozici listinu ze dne 1. 9. 2010, nadepsanou jako Smlouva o poskytnutí ubytování, přičemž již v této smlouvě je znatelný

rozpor, kdy na jedné straně se uvádí, že poskytovatel má cizinci poskytnout bezplatně ubytování, dále je ovšem uvedeno „měs. nájem Kč 2 500“. Dále měly správní orgány k dispozici protokol o svědecké výpovědi p. Z. V. ze dne 15. 9. 2010, č.j. OAM-9105-3/TP-2010, v němž mj. p. Z. V. ani nedokázal odpovědět, zda a jací další cizinci mají na adrese B., K. 9 (jedná se o byt) bydlet. Přes rozpornost předložené smlouvy a vyjádření svědka, že žalobkyně na uvedené adrese bydlet má (poté, co se správní orgán dotázal, co má znamenat, že žalobkyně na adrese bydlí), přičemž svědek, přestože tvrdil, že žalobkyně v bytě bydlí, ani nevěděl, zda a kteří další cizinci kromě ní v bytě bydlí, uvedené podklady v tehdejší řízení vyhodnotil správní orgán jako postačující k tomu, aby žalobkyni vydal povolení k trvalému pobytu na území ČR. Následně však došlo k vyjádření Z. V. ve věci správního deliktu ubytovatele podle zákona o pobytu cizinců (viz protokol sepsaný Policií České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení bytových agend dne 7. 3. 2013), v němž tento uvedl, že souhlas se zajištěním ubytování cizinců poskytoval na dobu určitou, většinou po dobu, kterou potřebovali k udělení víza a také někomu na dobu neurčitou, přičemž každého cizince upozornil, že jim bude pouze přebírat poštu a věděli, že u něj nikdy bydlet nebudou, a proto také nikomu z nich nedával klíče od bytu. Touto výpovědí se svědek vyjadřoval vůči všem cizincům, kterým poskytoval potvrzení (tedy i vůči žalobkyni). Správní orgán prvního stupně proto správně vyhodnotil výpověď Z. V. učiněnou v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu za účelovou, jak je uvedeno na str. 2 prvostupňového správního rozhodnutí. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Za stavu, kdy žalobkyni byly známy skutečnosti, na jejichž základě prvostupňový správní orgán vedl řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a tato žádná odlišné skutečnosti neuváděla (ani v rámci žaloby neuvádí), nebylo důvodu, proč by měl správní orgán přistupovat k výsledku svědka Z. V. Vůči závěru, že v případě „Smlouvy o poskytnutí ubytování“ se týkalo pouze o fiktivní doklad sloužící k získání povolení k pobytu žalobkyně během správního řízení i během řízení před soudem žalobkyně ničeho nenamítala.

Další žalobní námitkou je tvrzení, že z jazykového výkladu ust. § 70 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců lze dovodit pouze to, že cizinec má povinnost ke své žádosti předložit doklad, z něhož bude vyplývat, že má pro případ povolení trvalého pobytu na území České republiky zajištěno konkrétní ubytování, přičemž z tohoto ustanovení nelze dovodit povinnost, že se současně musí jednat o ubytování, kde se bude cizinec rovněž fakticky zdržovat. Úvahy žalované, že smyslem citovaného ustanovení je, aby cizinec prokázal, že zde má zajištěno ubytování, tedy že objekt na předkládané adrese slouží a je využíván k jeho ubytování na území České republiky, jde nad rámec citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. K této žalobní námitce uvádí soud následující.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 137/2015-37 vyplývá, že jednou otázkou je zajištění ubytování cizince na konkrétní adrese a druhou to, do jaké míry cizinec je či není povinen se na uvedené adrese soustavně nepřetržitě zdržovat. Cizinec má ústavně garantované právo na svobodu pohybu, které mu umožňuje, aby se v případě, že je hlášen na konkrétní adrese, nemusel na této adrese soustavně nepřetržitě zdržovat. Pobyt cizince tak může splňovat zákonné podmínky tehdy, nebyl-li by cizinec vázán pouze a výlučně na uvedenou adresu. Žalobkyně namítá, že nelze dovozovat povinnost fakticky se zdržovat na jím uvedeném ubytování. S tímto Krajský soud v Brně plně souhlasí, ovšem základ žalobou napadených rozhodnutí spočívá v závěru, že žalobkyně k žádosti o

vydání povolení k trvalému pobytu předložila toliko fiktivní doklad vyhotovený pouze za účelem získání povolení k trvalému pobytu, přičemž žalobkyně fakticky na uvedené adrese ubytování zajištěno neměla. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že zajištění ubytování na adrese B., K. 9/575 nebylo reálné (jak je vyloženo shora). O těchto skutečnostech byla žalobkyně v rámci správního řízení opakovaně uvědoměna, přičemž k vyvrácení těchto závěrů neučinila (přes poučení) žádné relevantní kroky. K nařízenému výsledku dne 25. 6. 2014 se bez omluvy nedostavila, ve stanovené lhůtě nevyužila možnost vyjádřit se k podkladům shromážděným správním orgánem prvního stupně, nenavrhla doplnění obstaraných důkazů a podala pouze blanketní odvolání, které přes řádné poučení nedoplnila. Ani v žalobě žalobkyně nerozporuje skutkové závěry vyplývající ze správního řízení, pouze namítá, že správní orgány danou podmínku neposuzovaly správně a že skutečný stav neměl být zjištěn dostatečně.

V případě povolení k trvalému pobytu se jedná o nejvyšší pobytový titul, jehož cizinec může na území České republiky dosáhnout a který v zásadě vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně uvedla do žádosti o povolení k trvalému pobytu údaj, který neodpovídal skutečnosti, což vedlo ke zrušení platnosti k trvalému pobytu ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných nebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Podle ust. § 70 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců byla žalobkyně povinna k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění ubytování na území, přičemž podle ust. § 99 odst. 2 citovaného zákona se ubytováním pro účely tohoto zákona rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem. Jelikož žalobkyně uvedla a doložila k žádosti o povolení k trvalému pobytu údaj, který neodpovídal skutečnosti, správní orgány postupovaly v souladu s ust. § 77 odst. 1 písm. b) a rozhodly o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

Ze shora uvedených důvodů soud neshledal uplatněné žalobní námitky důvodné, žalobu proto zamítl postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. 3. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu